

[Peter Jørgensen.]

1964, hvor man påstår, at ministeren har fremsat dette lovforslag, inden endelig forhandling med grundejerlavet havde fundet sted. På grund af det ultimatum, som jeg her har nævnt, var der jo simpelt hen efter min mening ikke mere at forhandle om.

Jeg skal ikke her ved første behandling komme ind på de mange enkeltheder, som dette lovforslag kan give anledning til at omtale, arealstørrelse o. lign., men jeg synes, det er rimeligt, at forslaget bliver behandlet i et udvalg, og at dette udvalg får lejlighed til at besigtige forholdene på stedet for ved selvsyn at danne sig et skøn derover. Ud fra de her fremsatte betragtninger og under hensyn til den interesse, som jeg mener landet må have i løsning af denne opgave, skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Thisted Knudsen: Jeg kan for anden gang i dag erklære mig enig med ministeren. Ligesom det ærede medlem hr. Peter Jørgensen ønsker også vi at bevare her i Danmark den afdeling af verdenssundhedsorganisationen, som vi fik i 1957. Vi erkender også, at der må være et lokaleproblem, og i Danmark er vi jo gæstfrie og vil gerne løse et sådant problem. Dog forstår jeg ikke helt ministerens fremsættelsestale, når der siges, at hvis ikke man får disse lokaler ret omgående, kan det forventes, at man flytter bort fra dette land. Jeg tror, det havde været visere af den højtærede indenrigsminister at spare denne bemærkning; den kunne vi eventuelt have fået i udvalget. Jeg mener, at det er lidt ejendommeligt at sige til folketinget, at sådan er forholdet. Det er muligvis rigtigt.

Når så vi kommer til lovforslagets § 2, der jo indeholder bestemmelserne om ekspropriation af visse servitutrettigheder, bevæger vi os ind på et ganske særligt område, og jeg mener, at det ville være et meget mærkværdigt folketing, om ikke det følte det som sin pligt, når det står over for et forslag af denne beskaffenhed, at påse alt, hvad man skal, når en ekspropriation skal gennemføres, navnlig at grundlovens regler er opfyldt. Det vil også være naturligt i en situation som denne, at folketinget var helt klar over, at man fra statens side havde gjort, hvad menneskelig muligt var for at

blive enig med de private grundejere. Jeg ved af erfaring som gammel sagfører, at for at forhandle med en modpart kræves der en vis bredde, en vis smidighed og en vis forståelse, og der hersker efter min opfattelse en vis mystik indtil nu om de forhandlinger, der allerede er foregået mellem staten på den ene side og de private grundejere på den anden.

Jeg synes heller ikke, at bemærkningerne til lovforslaget er helt fyldestgørende. I den foregående sag stod vi over for et hospital, hvor vi er enige om, sådan som praksis har udviklet sig, at man har en ubetinget ekspropriationsret. Men når så vi står over for noget helt andet, nemlig et kontorlokale — jeg kan spørge ministeren: har man noget fortilfælde af lovforslag af denne beskaffenhed — bringer det, netop fordi det er et kontorlokale, jo tvivl i et så ydmygt sind som mit, der i hvert fald gerne vil overholde grundlovens bestemmelser meget nøje, men som også ser, at der er økonomisk stærke grunde, som taler for, at udvidelsen foregår netop på det sted, hvor man foreslår det.

Jeg vil altså kun sige til den højtærede indenrigsminister, at dette lovforslag fortjener en meget indgående udvalgsbehandling; jeg er tilhænger af det princip — det har jeg altid været — at staten ikke kan benytte ekspropriationen som et instrument til ethvert formål eller ved enhver lejlighed, hvor private rettigheder lægger sig på tværs af statens interesser. Jeg må derfor forbeholde mig mit partis stilling, indtil udvalgsbehandlingen har fundet sted; vi venter, at vi i udvalget kan få klaret alle problemerne og få fastere grund under fødderne end den, den højtærede indenrigsminister har præsteret med bemærkningerne til lovforslaget.

Ninn-Hansen: Det ærede medlem hr. Peter Jørgensen hæftede sig meget ved, at finansudvalget havde givet tilslutning til det byggeri, der i sin tid fandt sted på Scherfigsvej til brug for verdenssundhedsorganisationen. Det ærede medlem hæftede sig endvidere ved, at der var og er et almindeligt ønske om at bevare verdenssundhedsorganisationen her i landet. Det er alt sammen meget interessant, men har jo ikke så forfærdelig meget med sagen at